

פרק עשירי

א אל יאמר אדם הריני עושה מצוות התורה ועוסק בחכמתה כדי שאקבל
הברכות הכתובות בתורה או כדי שאזכה לחיי העולם הבא, ואפרוש
מן העבירות שהזהירה תורה מהן כדי שאנצל מן הקללות הכתובות בתורה
או כדי שלא אכרת מחיי העולם הבא : אין ראוי לעבוד את י"י על
דרך זה. שהעובד על דרך זה הוא עובר מיראה ואינה מעלת הנביאים ולא
מעלת החכמים. ואין עובד את י"י על דרך זה אלא עמי הארץ והנשים
והקטנים שמחנכין אותן לעבוד מיראה עד שתרכבה דעתן ויעבדו מאהבה :
ב העובד מאהבה עוסק בתורה ובמצוות והולך בנתיבות החכמה לא מפני
דבר בעולם, לא מפני יראת הרעה ולא כדי לירש הטובה, אלא עושה האמת
מפני שהוא אמת וסוף הטובה לבוא בכלל : ומעלה זו היא מעלה גדולה עד
מאד. ואין כל חכם זוכה לה. והיא מעלת אברהם אבינו שקראו הקב"ה אוהבי
לפי שלא עבד אלא מאהבה. והיא המעלה שצונו הקב"ה על ידי משה רבינו
שנ' ואהבת את י"י אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. ובזמן שיאהב
את י"י אהבה הראויה מיד יעשה כל המצוות מאהבה :

(ד"ח"ט הלכות תשובה)

ט. כשיש איזה דבר שאיננו מתדבק עם המחשבה הכללית הישראלית,
מפני שנדמה שהוא קטן בעדה יותר מדאי, ומוגבל ומצומצם מערך הרחבתה
האידיאלית, אנו צריכים להבין שיש כאן חסרון מצדנו בהמחשבה הכללית, שלא
הוארה יפה בכל אבוקתה הגדולה ואורה הבהיר, שמתוך כך אינה תופסת את הדברים
הקטנים והרחוקים מחוגה העליון. וכל מה שנוסיף אורה קדושה ועליונה, יותר
נתעלה בבהירות המחשבה, ויותר יתגדלו האידיאלים שלנו בשאיפתם, ויותר
יכנסו לעומתם תחת דגלם כל הדברים הקטנים שבקטנים, וחיי עולם וחיי שעה
יתחברו ביחד, והיה אור הלבנה כאור החמה.

(אורות א"ה ק"ח)